

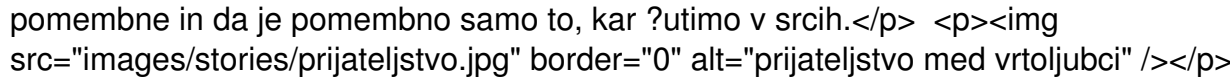
Najtrdnjaja in najbolj dolgotrajna, običajno pa tudi najbolj iskrena prijateljstva se sklepajo v naših najbolj zgodnjih letih. Šetudi nas kasneje življenje pelje po različnih poteh se s starimi prijatelji vedno poštimo sprošeno, saj nas jemljejo takne kot smo (bili), z neobremenjeno sedanjostjo in s skupnimi spomini na marsikatero dogodivšino in vragolijo. S starimi prijatelji smo lahko to, kar v resnici smo; brez maske in sprenevedanja, saj o nas vedo toliko kot mi sami in to dobro in tudi manj dobre stvari.

Nikoli ne moremo natančno vedeti, z datumom in uro, kdaj se je neko prijateljstvo rodilo in kaj natančno je tisto, kar ga je sprošilo. Morebiti je laje ugibati o dragocenem lepilu, ki drži prijateljstvo skupaj in ga ne moremo kupiti v trgovskih centrih, kjer ponujajo vsemogoče nadomestke za tista dragocena občutja zadovoljstva in trenutke sreče, ki jih ne znamo več sami najti in mislimo, da nam jih bo našel denar.

Pa vendar lahko z zelo veliko natančnostjo povem, kdaj in kako so se pričele tkati vezi med Društvom SVZ in ljubitelji okrasnih vrtov iz sosednje Hrvaške. Bilo je 19. maja 2007 v Botaničnem vrtu Ljubljana, ko so boljšak prvi organizirali letni tega društva. Še kmalu po odprtju je do moje mize pristopila svetlolasa gospa in se s hrvaškim naglasom zanimala za moje iskivke. Najprej sem mislila, da jo zanima neka natančna določena iskivka, ampak šelela je imeti kar cel moj zabojek. Priznam, da prvi hip nisem vedela, ali ji naj ustrešem ali ne, zato sem se zašla z njo pogovarjati. Predstavila se je kot Vlasta iz bližnje Hrvaške, beseda je dala besedo, zabojek z iskivkami in marsikaj drugega je romalo v zavetje pod mizo, klepetu se je pridružil še Vlastin mož Gordan, potem gospa v vijoličnem klobuku in jasno, sledilo je povabilo na ogled naših vrtov.

In se je začelo. Izmenjava mnenj, izkušenj, obiskovanje naših dnevov odprtih vrat in njihovih okrasnih vrtov, kjer smo imeli kaj videti in občudovati. Kljub temu, da se še danes srečujejo s podobnimi problemi, kot smo jih imeli pri nas, preden smo odprli meje v Evropo, so jih in jih še uspešno rečujejo. Saj vemo, da ko hočemo imeti neko rastlino, nihče med nami ne poznameja in ovir. Kasneje so se naši prijatelji vletanili v društvo in tako še utrdili vezi, ki jih negujejo z vsakoletnimi vabili na ogleda in obiske njihovih vrtov v bližini meje in tudi v Dalmaciji.

Jadranka, Vlasta, Vesnica, Bea, Ante, Gordan, Darko, Mirjana in vsi ostali; veseli smo, da se poznamo in smo velikokrat skupaj. Ljubezen do rastlin, lepih vrtov in dobre misli nas drušijo in dokazujejo, da meje niso pomembne in da je pomembno samo to, kar štimo v srcih.

Tekst in fotografija: Alenka Gorza